

Hồi 22

Đến Thất Diệp cốc gặp quái nhân.

Hiểu rõ nội tình thương phận bạc.

Được đại điều đưa đi một lúc lâu, Vương Thế Kỳ mới bảo đại điều hạ dần xuống. ở độ cao vừa phải này, Vương Thế Kỳ dễ dàng quan sát địa hình ở phía dưới.

Và giữa một vùng núi nhấp nhô, một làn trắng đến loá mắt chợt đập vào nhãn quang của chàng, "Điều huynh, hãy đưa ta đến đây.?"

Càng đến gần, Vương Thế Kỳ càng mừng vì làn sáng trắng loá mắt đó chính là một con suối khá lớn! Và nguồn gốc xuất phát ra con suối chính là một cốc khẩu tuyết đẹp với những thảm cỏ xanh rì điểm lấm tấm những đoá hoa dại! Không những cảnh quan đẹp để muôn phần mà còn tuyệt đối tĩnh lặng nữa.

"Đúng là cảnh thế ngoại đào viên! Thật hợp với việc luyện công Chử thương của ta! Hạ xuống được rồi đây, Điều huynh.?"

Cảnh sắc cứ như tranh vẽ khiến cho Vương Thế Kỳ phải quên đi việc tìm hiểu là tại sao đại điều lại ly khai a di và Vân Phi Yên để rồi tình cờ cứu sống chàng.

Bước theo con suối, Vương Thế Kỳ đi ngược dòng và tiến sâu vào cốc khẩu Thế nhưng, cốc khẩu không phải tuyệt đối tĩnh lặng như chàng nghĩ. Một tiếng quát chợt vang lên, "Ai?"

Hoảng hồn, Vương Thế Kỳ dừng lại và đưa mắt nhìn quanh.

Không thấy bóng dáng của bất kỳ ai, nhưng Vương Thế Kỳ vẫn phải đáp, "Vãn bối Vương Thế Kỳ, vì mãi vui nên lạc bước đến nơi này làm quấy rầy việc thanh tu của cao nhân tiên bối! Xin tiên bối miễn thứ cho." Nói xong, chàng quay người đi trở ra.

Tiếng quát nọ lại vang lên, "Hừ, tiểu tử mới ít tuổi đầu đã biết dùng lời dối trá hòng lừa gạt bản nhân hứ? Lại đây nào.?"

Theo sau những âm thanh cuối, Vương Thế Kỳ liền cảm nhận được có một luồng tiềm lực vô hình đang níu chân chàng lại. Theo bản năng, Vương Thế Kỳ gắng gượng bước đi, mong thoát được luồng tiềm lực nọ.

Thế nhưng, không gượng thì không sao, Vương Thế Kỳ vừa gượng sức thì luồng tiềm lực nọ bỗng khởi phát và cuốn chàng lùi lại càng lúc càng nhanh! Do thương thế còn bị thương nên Vương Thế Kỳ chỉ chi trì được một lúc ngấn gối rồi lại thôi.

Lạ thay, chàng vừa thôi dùng sức thì luồng tiềm lực nọ như mất đi chỗ dựa đã nhẹ hẫng đi. Tuy vậy dù là nhẹ nhưng Vương Thế Kỳ cũng vẫn phải tiếp tục lùi theo uy lực của luồng tiềm lực vô hình nọ.

Còn đang kinh ngạc trước diễn biến này, Vương Thế Kỳ lại nghe giọng nói kia phát ra với sự kinh ngạc không kém, "úy, tiểu tử đã bị nội thương ư?"

Với câu nói này và với luồng tiềm lực kỳ dị nọ, là hấp lực, Vương Thế Kỳ biết ngay là chàng vừa chạm trán với một vị cao nhân. Chàng vẫn quay mặt ra ngoài cốc khẩu theo bộ vị trước đó chàng định bỏ đi và lên tiếng, "Tiền bối quả là một cao nhân, văn bối không dám giấu.

Đúng vậy, vì đang mang thương thế trầm trọng nên khi đi ngang qua chôn này văn bối có ý định là tìm chỗ để dưỡng thương.?"

Chàng đã thật tâm nhưng giọng nói kia vẫn tỏ ra nghi ngờ, "Tiểu tử nói hay lắm, năm năm qua chỉ ngươi là người duy nhất đặt chân đến được Thất Diệp cốc này. Vậy mà ngươi bảo là ngươi tình cờ đi ngang qua?"

Chàng ngạc nhiên, "Thất Diệp cốc thì Thất Diệp cốc, không lẽ văn bối không được quyền đi ngang qua hay sao?"

"Hừ, muốn có dịp đi ngang qua Thất Diệp Cốc thì một là ngươi phải biến thành một thi thể vô hồn, hai là phải gãy vụn tứ chi nếu ngươi còn sống. Ngươi nghĩ xem ngươi có là một trong hai hạng người đó không?"

Chàng ngơ ngác suýt nữa đã bật cười, "Tại sao văn bối phải là một trong hai hạng người đó? Không lẽ đây chính là luật lệ do tiền bối đặt ra?"

"Câm! Bản nhân là hạng người nào mà tiểu tử ngươi dám gán cho bản nhân đặt ra những luật lệ tàn độc đó.?"

"Không phải tiền bối thì là ai? Đã biết là tàn độc sao tiền bối lại cứ muốn văn bối phải là một trong hai hạng người nọ?"

"Ngươi không biết thật ư?"

Chàng đáp sảng, "Không biết và văn bối không cần phải biết.?"

Giọng nói kia chợt quát lên, "Ngươi phải biết! Trừ phi ngươi là người của lão Tiền thì ngươi mới dám nói ngược lại.?"

"Lão Tiền nào? Văn bối không biết ai là lão Tiền cả?"

"Vậy ngươi làm sao đến được Thất Diệp cốc này?"

Chàng bực dọc, "Còn làm sao nữa? Văn bối vừa bảo là văn bối đi ngang qua kia mà?"

"Ha ha ha... Thất Diệp Cốc là một cốc khẩu do bảy lớp núi chồng chất lên nhau tạo thành, ngươi bảo ngươi có thể dễ dàng đi ngang qua được sao?"

Chàng thất kinh, "Do bảy lớp núi chồng chất lên nhau ư? Sao văn bối không nhìn thấy?"

"Tiểu tử, ngươi đang định lừa ai vậy? Lừa bản nhân hay tự lừa dối mình?"

Chàng lúng túng, "Văn bối... văn bối không muốn lừa ai cả. Thật sự là văn bối không hề nhìn hết được địa hình chốn này?"

Giọng nói kia ra chiều kinh ngạc, "Nhìn hết được địa hình? Ngươi nói vậy là hàm ý gì?"

Chàng thở dài, "Văn bối dù có giải thích chưa chắc gì tiền bối đã tin! Tốt hơn là văn bối không giải thích?"

"Hừ, thật mà khó tin còn hơn là phải tin vào những điều ngươi nói không thật! Ngươi cứ nói, miễn hữu lý là bản nhân không thể không tin?"

Chàng đưa ra một nhan đề, "Nếu văn bối bảo văn bối được một đại điều đưa đến đây thì tiền bối có tin không?"

"Đại điều? NÓ đâu? Nếu đại điều mà ngươi nói vẫn còn ở đây và được bản nhân nhìn thấy tận mắt thì bản nhân làm sao lại không tin?"

Chàng gật đầu, "Được! Để văn bối gọi Điều huynh vào. Chỉ mong tiền bối đừng giật mình?"

"Hừ, chuyện làm cho bản nhân phải giật mình thì nhiều lắm nhưng không phải là chuyện một đại điều mà ngươi vừa nói đâu! Gọi đi?"

Tuy có phần nào kinh ngạc vì lời nói đầy ngụ ý của lão nhân ẩn diện, không giật mình vì chuyện đại điều chờ người vốn là chuyện hi hữu đến không thể có, nhưng Vương Thế Kỳ cũng phải gọi, "Điều huynh! Hãy vào đây nào?"

Quả nhiên, một đại điều có vóc dáng cao to liền lừng lững tiến vào.

Vương Thế Kỳ có phần mãn nguyện định lên tiếng hỏi châm chọc vị lão nhân kia, "Tiền bối có...?"

Thì vị lão nhân kia bỗng kêu lên, "Điều nhi, là Điều nhi của ta đây mà?"

"Vút?"

Một bóng nhân ảnh từ phía sau bay vút qua người Vương Thế Kỳ.

Và khi Vương Thế Kỳ nhìn về phía trước, nơi đại điều đang đứng thì chàng chỉ biết tròn mắt và há hốc mồm ra vì kinh ngạc mà thôi.

Vì đại điều không những không tỏ ra tức giận vì bị một kẻ lạ vô vậ mà còn tỏ ra nững nịu khi cứ chúm đầu chúm mỏ vào người lạ nọ.

Không những vậy, thân hình của vị lão nhân kia còn làm cho Vương Thế Kỳ phải kinh ngạc nhiều hơn. Hai chân thì gãy đến tận đùi, một tay buông thõng như một phề vật, tay còn lại chỉ còn là một mồm cụt đến tận khuỷu bất thành hình dạng của một cánh tay! Chưa hết, gương mặt của vị lão nhân đó thì đầy những vết sẹo, có vết sâu hoắm đến tận khung xương khiến hình thù của lão nhân cứ như là một quái nhân kỳ hình dị trạng.

Một quái nhân một quái điều cứ quần quít bên nhau, bỏ Vương Thế Kỳ ngỡ ngẩn một thân một mình.

Đến lúc sực tỉnh, Vương Thế Kỳ lên tiếng và là lên tiếng hỏi đại điều, "Điều huynh, vị đây đã từng là chủ nhân của điều huynh à?"

Đại điều thì gật đầu vài lượt tỏ vẻ phẩn khích.

Còn quái nhân thì lên tiếng đáp lời, "Người nói không sai! Chính bản nhân mới thực sự là chủ nhân của điều nhi! Người thấy không, điều nhi tuy đã xa rời bản nhân ngoài mười hai năm nhưng xem ra điều nhi vẫn không quên chủ nhân của nó! Cho dù hình thù của bản nhân bây giờ...?"

Không chờ lão nhân nọ nói dứt lời, Vương Thế Kỳ thẳng thốt kêu lên, "Ngoài mười hai năm ư? Như vậy thì đúng rồi!"

Tỏ vẻ đã hiểu, vị lão nhân kia gật đầu, "Có phải người đã bắt gặp điều nhi đúng vào thời điểm đó không? Và người đã làm gì cho điều nhi để điều nhi thân cận được với người?"

Chàng ngượng ngùng giải thích, "Không phải văn bối đã bắt gặp điều huynh mà là tiên mẫu?"

"Mẫu thân người ư? Vậy việc người thân cận với điều nhi là điều dễ hiểu thôi?"

Chàng lắc đầu, "Không phải như tiên bói nghĩ đâu! Việc văn bói đã thân cận với điều huynh không dính líu gì đến tiên mẫu cả?"

Lão nhân kia kinh ngạc, "Người nói vậy là ý gì?"

chàng đáp, "Tuy tiên mẫu đã có công cứu mạng điều huynh vào khoảng thời gian mà tiên bói vừa nói, nhưng sau đó tiên mẫu đã để điều huynh ở lại Huỳnh Liên giáo để vào Trung nguyên. Mãi đến gần đây?"

Không để cho Vương Thế Kỳ nói tiếp lời, lão nhân kia chợt hỏi giật ngược, "Người là môn hạ của lão HỒ Vĩnh Tân ư?"

Chàng lắc đầu, "Không phải! Mà là...?"

"Vậy tại sao người vừa bảo mẫu thân người đã để Điều nhi ở lại Huỳnh Liên giáo?"

Chàng thở ra, "Để giải thích ngọn ngành thì dài lắm? Không hiểu tiên bói có chịu nghe không?"

"Hừ! Bản nhân kéo dài kiếp sống tàn những năm năm còn được, sá gì chút ít thời gian để nghe người giải thích! Người hãy nói tất cả xem nào?"

"Tiên bói vừa bảo là kéo dài kiếp sống tàn, như vậy là nghĩa gì?"

vị lão nhân bỗng nạt lên, "Chuyện nào trước nói trước, chuyện nào sau thì sẽ nói sau! Người còn chờ gì nữa mà không nói?"

Việc lão nhân nộ hi nộ bất thường khiến chàng thoáng bực! Nhưng khi nghĩ đến tình cảnh của lão nhân chàng liền nguôi đi! Vương Thế Kỳ bèn thuật lại chuyện đã xảy ra cho điều huynh theo những gì chàng đã nghe a di và Văn Phi Yến kể lại.

Tiếp đó chàng đành phải kể đến việc chàng làm cách nào tiếp cận được đại điều, là chuyện đã xảy ra ở Thủy trung nhược thủy đầm.

Lão nhân cứ gật gù theo câu chuyện chàng thuật lại, như đã hiểu được toàn bộ. Chỉ đến khi chàng nói xong việc ở đầm Thủy trung nhược thủy, lão nhân mới có phản ứng.

"Vút?"

Bằng một thân pháp khá kỳ ảo của một nhân vật không còn hai chân lão nhân nộ đột nhiên lao đến và chộp vào uyển mạch của Vương Thế Kỳ.

chàng hoảng hốt kêu lên, "Tiên bói làm gì vậy?"

Không nói không rằng, lão nhân nọ sau khi xem qua mạch tượng của chàng lại tiếp tục sờ nắn gân cốt khắp thân thể của chàng nữa.

Đến khi sờ nắn xong, lão nhân bèn hoang mang nói, "Bản nhân đã từng biết nước trong đầm Thủy trung nhược thủy hàm chứa một loại độc dược kinh nhân, nhưng tại sao ngươi vẫn không chết tại độc thủy?"

Chàng sau cơn hoảng hốt mới lắc đầu hồi đáp, "Điều đó thì... vẫn bói không sao hiểu được.?"

"Hừ! Ngươi bảo chính ngươi không hiểu được ngươi thì bản nhân làm sao tin được đây?"

Chàng cười gượng, "Tiền bói không tin thì vẫn bói cũng đành chịu!

Sự thật là... ?"

"Sự thật là trước đó ngươi đã ăn phải một loại dị vật gì rồi! Bằng không, hình hài của ngươi phải tiêu tan khi vừa chạm vào Độc Thủy!"

Ngươi thử nhớ lại xem!?"

Nhưng Vương Thế Kỳ vẫn đáp, "Văn bói đã từng nghĩ nhiều rồi nhưng vẫn không sao biết được.?"

"Có lý nào lại như thế chứ? Đâu, ngươi hãy thuật qua những gì ngươi đã từng trải cho bản nhân nghe, có khi bản nhân sẽ suy đoán được nguyên nhân của bí ẩn này.?"

Nghe thế, Vương Thế Kỳ liền tìm cách thoái thác, "Văn bói đã tự kiểm lại toàn bộ đoạn đời đã trải rồi, nhưng... ?"

"Hừ! Nhưng biết đâu vẫn còn có nhiều điều người thì cho là không có gì còn bản nhân thì lại nghĩ khác?"

"Văn bói... văn bói... ?"

Lão nhân chợt đoán ra, "A... có phải ngươi có một ẩn tình không thể nói được, phải không?"

chàng đáp nhanh, "Đúng vậy, tuy không phải là ẩn tình nhưng văn bói đã từng lập thệ là không bao giờ được nhắc đến. Mong tiền bói lượng thứ.?"

Lão nhân tuy gật đầu nhưng vẫn truy hỏi, "Ngươi đã lập thệ?"

"Phải!?"

"Có ai nghe người lập thệ không?"

"Bao nhiêu người người nghe người lập thệ?"

"Hai.?"

"Họ có lập thệ như người không?"

"Rồi họ ra sao?"

"Y của tiền bối là... ?"

"Hừ, tin người thì nên tin nhưng phòng người thì vẫn phải đề phòng. Người nói đi, hai người đó có giữ lời mà họ đã lập thệ không?"

Chàng thoáng ngập ngừng, "Một người ngay sau đó đã chết.?"

"Còn người kia?"

"Người kia thì... ?"

"Sao?"

"Theo văn bối thì người thứ hai có lẽ... ?"

"Kẻ đó đã không giữ lời chứ gì?"

"Có hay không?"

Bật cười lên thích thú, lão nhân nọ sau đó mới giải thích, "Ha ha ha... bản nhân đã đoán biết ngay từ đầu mà. Ai đó muốn người lập thệ rõ ràng là có ý không tốt. Bằng không, nếu là người quân tử, họ phải tin người và họ cũng không ép buộc người phải lập trọng thệ.

Người đúng là ấu trĩ.?"

"Ấu trĩ?"

"Không phải vậy sao? Người có thể tự kiểm nghiệm xem là người là đã thua thiệt như thế nào sao khi người bị buộc phải lập trọng thệ?"

Bình tĩnh, Vương Thế Kỳ gần như là rít lên, "Tiền bối nói không sai. Văn bối đúng là phải chịu thua thiệt nhiều chính vì người thứ hai đã phản bội lời thề gây ra.?"

"Vậy thì người cần gì phải giữ lời đã thề? Người cam tâm chịu thua thiệt suốt đời sao?"

Bị lão nhân nọ dẫn dắt một hồi, Vương Thế Kỳ liền khăng khái bảo, "Tiền bối một lần nữa lại nói đúng. Văn bối cần gì phải giữ lời khi chính kẻ đó đã phản lại trước? Được, tiền bối hãy nghe đây?"

Một quãng đời năm năm gian khổ liền được Vương Thế Kỳ bộc lộ Cho vị lão nhân kia nghe. Càng nghe, vị lão nhân kia càng lấy làm sững sốt. Sự sững sốt của lão nhân bao gồm cả bi, hài, hi, nộ...

Trầm ngâm một lúc lâu, khi Vương Thế Kỳ đã dừng lời, vị lão nhân mới từ tốn nói lên nhận định của chính lão, "Cách nhìn nhận của ngươi về phương cách chọn truyền nhân của Vạn thế ma quân rất ư là đúng! Do đó, hoàn linh được mà ngươi nhặt được, theo bản nhân phải là một hoàn độc được... ?"

"Độc được? Nhưng lão... ?"

"Hừ, bản nhân chưa nói hết kia mà. Nhưng vì ngươi đã vô tình bóp vỡ phần bao bên ngoài chính là phần độc được có tính năng biến ngươi thành một tay sai trung thành sau này của tên Lưu Trúc Hàn, chỉ còn lại phần bên trong mà thôi?"

Nghĩ một chút để ngẫm nghĩ, vị lão nhân lại nói, "Phần bên trong, theo bản nhân rất có thể là một loại kỳ dược do một hoặc nhiều loại linh thảo tạo thành. Kỳ dược này ngoài việc giúp ngươi tăng tiến công lực như ngươi đã cảm nhận còn có công năng kháng lại độc tính của độc thủy. Ngươi có tán thành lập luận này của bản nhân không?"

Nghe có vẻ xuôi tai, chàng gật đầu, "Rất có thể là như vậy, nhưng đó là loại linh thảo gì?"

Không ngần ngại, vị lão nhân đáp lại khá nhanh, "Rất có thể là Vạn Niên Địa Tuyệt Quả?"

"Vạn Niên Địa Tuyệt Quả ư?"

"Đúng vậy, bảo là vạn niên nhưng thật ra loại linh quả này cứ hai giáp tý lại sản sinh ra một lần. Và một lần là một quả, do Cửu u địa khuyết trong Phong Nha huyết động nên có thể vị Vạn thế ma quân tiên khởi đã thu thập được. Nhưng thay vì lưu truyền cho hậu thế với công năng tăng thêm chân nguyên, lão ma lại chế luyện thành những hoàn thuốc với lớp độc ở bên ngoài. Ngụ ý là muốn Vạn thế ma quân đời nào cũng phải có kẻ tâm phúc để tiện việc sai bảo?"

Càng nghe Vương Thế Kỳ càng thấm ý! Và chàng không thể không kêu lên, "Nói vậy thì lão ác ma Bất sát phi nhân sẽ không hề gì nếu lão ác ma muốn xuống thám thính Thủy trung nhược thủy đàm hay sao?"

Nghe đến danh xưng này, vị lão nhân nọ giật mình đánh thót một cái, "Người tại sao lại nhắc đến lão ma Bất sát phi nhân? Không phải người đã nói là không hề biết đến lão sao?"

"Vãn bối đương nhiên là phải biết lão ma này rồi! Vãn bối đâu có nói là không biết đến lão?"

TỔ ra giận dữ, vị lão nhân quát, "Người còn nói nữa ư? Khi nãy người đã nói kia mà?"

"Khi nãy? Hồi nào?"

"Hừ, bản nhân hỏi người về lão Tiên, người... ?"

"Lão Tiên? Vậy thì đâu mới là Bất sát phi nhân?"

Giương mắt nhìn trừng trừng vào chàng, lão nhân gắng hỏi, "Người thật sự không biết lão Tiên là ai sao?"

Chàng lắc đầu, "Vãn bối đã nói rồi, vãn bối chưa từng biết đến lão Tiên nào cả.?"

Thở ra một hơi dài, lão nhân chợt trở lại chuyện mới nói qua, "Tại sao người bảo Bất sát phi nhân có thể vào được đầm Thủy trung nhược thủy?"

Chàng tuy thấy khó hiểu trước thái độ thất thường của lão nhân nhưng chàng vẫn giải thích. Chàng hỏi, "Tiên bối có nhớ chuyện của vãn bối gặp một người ở dưới Phong Nha huyết động không?"

Lão nhân gật đầu, "Nhớ, có phải là người định giết người khi đã lấy được Vạn Niên Địa Tuyệt Quả không?"

Chàng đáp, "Không sai, và kẻ đó chính là Bất sát phi nhân đó.?"

Nghe thế, lão nhân nọ đột nhiên gầm lên, "Là Bất sát phi nhân Tiên Vọng Thôi ư?"

"Tiên Vọng Thôi?"

"Không sai, Bất sát phi nhân có tính danh là Tiên Vọng Thôi.?"

"Thảo nào... nhưng sao tiên bối lại tỏ ra giận dữ?"

Lão nhân căm phẫn nói, "Vi hình hài của bản nhân chính là do lão Tiên ban cho đây.?"

"Là lão ư?"

"Không sai? Người có biết bản nhân thật sự là ai không?"

Chàng lắc đầu, "Chính vẫn bồi đang muốn thỉnh giáo đây.?"

Lão nhân cao giọng đáp rất rành rọt, "Bản nhân chính là U Linh giáo giáo chủ, Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương.?"

Kinh ngạc đến cùng cực, Vương Thế Kỳ kêu lên, "Là giáo chủ U Linh giáo? Vậy còn lão ác ma Tiên Vọng Thôi?"

Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương bi thương thuật lại, "Đã lâu lắm rồi, bản nhân đã từng cứu mạng cho một kẻ ác và đã từng khuyên ngăn hắn phải hồi đầu hướng thiện. Kẻ đó chính là Tiên Vọng Thôi. Khi thấy hắn đã thật sự hối cải, bản nhân đưa hắn lên làm phó giáo chủ. Kể từ đó, hắn luôn xúi bản nhân phải tiến chiếm Côn Luân và Tuyết Sơn nhị phái và xung bá võ lâm. Vì bản nhân không tán thành nên hắn giận dữ bỏ đi. Năm năm trước đây, hắn đột nhiên quay lại với một bản lãnh kinh thiên động địa! Bản nhân phải tháo chạy nhưng vẫn bị hắn truy sát. Đuổi đến đây, hắn và bản nhân lại giao chiến. Rốt cuộc thì bản nhân thì rơi xuống đây và biến dạng thế này, còn hắn lại trở thành giáo chủ U Linh giáo như người vừa nói.?"

Tuy đang phần nộ trước hành vi bội bạc của Bất sát phi nhân Tiên Vọng Thôi nhưng Vương Thế Kỳ vẫn phải hỏi, "Vậy thì kẻ nào đã lừa tên ác ma xuống Phong Nha huyết động rồi lại buông dây định giết lão?"

Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương đáp, "Theo bản nhân thì có lẽ Chính là Từ Bá Phương, một trong ba vị đường chủ của bốn giáo. Vì khi vừa quay lại bốn giáo Tiên Vọng Thôi đã giết ngay họ Từ.?"

"Từ Bá Phương vì nguyên nhân nào muốn giết bỏ Tiên Vọng Thôi?"

"Tranh danh đoạt lợi! Từ Bá Phương vì thấy bản nhân tin tưởng và nâng đỡ họ Tiên nên đã phải tìm cách loại bỏ.?"

"Sau đó thì thế nào? Từ Bá Phương không mưu hại tiên bồi ư?"

"Có thì có nhưng Từ Bá Phương không là đối thủ của bản nhân.

Bản nhân đã buông tha cho họ Từ sau khi cảnh tình y.?"

"Vậy thật ra là ai đã nở tâm giết hại Điều huynh?"

Nghe nhắc đến đại điều, Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương liền lộ vẻ xót xa, "Điều nhi chỉ là loài cầm thú thế mà vì bản nhân cũng bị liên lụy. Có nghe người kể lại bản nhân mới biết vì sao bản nhân không còn nghe được tiếng rít của điều nhi, nhất là khi điều nhi vui mừng vì gặp lại bản nhân.?"

Thở ra một hơi dài, Lục Kính Thương ước đoán, "Ngẫm lại mọi việc đã qua và dựa theo vết thương mà điều nhi đã chịu đựng bản nhân tin rằng kẻ mạnh tâm loại Ó điều nhi chính là Tiền Vọng Thôi. Hấn vẫn hay hành hạ những ai vô phúc bị hấn oán ghét, sau đó hấn mới xuống tay hạ độc thủ sau.?"

Quay sang ngẫm nhìn lại Vương Thế Kỳ, Lục Kính Thương đột nhiên lại nói, "Mà thôi, điều nhi tuy không gặp may nhưng nhờ vậy mà có được một vị chủ nhân khác để nó quyền luyến. ầu cũng là duyên phận vậy.?"

Chàng buột miệng hỏi, "Nói như tiền bối thì tiền bối không hề có ý định giữ lại điều huynh?"

Lục Kính Thương lắc đầu, "Hình hài của bản nhân như thế này, bản nhân đâu còn hứng thú gì để gặp lại thế nhân! CÓ lẽ Thất Diệp cóc sẽ là chốn dung thân cuối cùng của bản nhân.?"

"Tiền bối không nghĩ đến chuyện báo thù ư?"

"Báo thù? Đương nhiên là phải nghĩ chứ sao lại không?"

"Vậy ai sẽ đưa tiền bối ra khỏi Thất Diệp cóc nếu không phải là điều huynh? Và ai sẽ đưa tiền bối đi tìm tung tích của Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi nếu không là điều huynh? Tiền bối, không gặp tiền bối thì thôi, một khi đã gặp và biết tiền bối mới đích thật là chủ nhân của điều huynh vẫn bối xin quy hoàn điều huynh lại cho tiền bối.?"

Bật cười hào sảng, Lục Kính Thương chột hỏi, "Thế Kỳ, người tưởng bản nhân muốn sống mãi với hình hài quái dị này sao? Rồi người còn bảo bản nhân phải lo đến chuyện báo thù nữa. Hừ, thù tất phải báo, nhưng đâu chỉ muốn là được? Chính người, người sẽ báo thù thay cho bản nhân! Còn bản nhân thì hoàn toàn vô năng rồi.?"

"Tiền bối bảo sao? Vẫn bối phải báo thù thay cho tiền bối ư?"

Lục Kính Thương gật đầu, "Không phải chính người đang muốn diệt trừ Tiền Vọng Thôi đó sao?"

"Đúng là vẫn bối muốn diệt trừ lão ma đó nhưng không phải là vì báo thù cho tiền bối.?"

"Thì đâu có gì khác đâu, đảng nào thì người cũng phải giết Tiền Vọng Thôi trừ hại cho giang hồ, nhân đó người chỉ cần nói cho hấn biết muốn của bản nhân. Vậy là xong đâu có gì khó khăn chứ? Hay người không muốn báo thù thay bản nhân?"

Ngẫm nghĩ một lúc, Vương Thế Kỳ cảm khái đáp, "Tiền bối nói không sai. Được, văn bối sẽ thực hiện điều này cho tiền bối."

"Ha ha ha... khá lắm đấy tiểu tử. Ngươi yên tâm đi, đổi lại việc ngươi vừa hứa là sẽ báo thù cho bản nhân quyết không để cho ngươi phải chịu thiệt thòi?"

Tuy chưa biết là Lục Kính Thương định sẽ lấy gì để đánh đổi với lời hứa của chàng nhưng Vương Thế Kỳ đã vội xua tay, "Tiền bối bất tất phải để tâm việc này. Cũng chỉ là nhất cử lưỡng tiện thôi. Huống chi, văn bối đã được hưởng thành quả của tiền bối ban tặng rồi?"

Thoáng kinh ngạc, Lục Kính Thương vội hỏi, "Bản nhân đã ban tặng gì cho ngươi?"

Đưa tay chỉ vào đại điều, chàng mỉm cười, "Chính là điều huynh đây Tiền bối đã có công nuôi dưỡng và giáo huấn nên đến lúc này văn bối đã được điều huynh cứu mạng đến hai lần. Không phải thế sao?"

Lục Kính Thương bật cười rồi dặn đại điều, "Điều nhi, ngươi may mắn lắm mới có được một chủ nhân phúc hậu như hấn, từ nay ngươi hãy quên hẳn lão già tàn phế này đi, nghe chưa?"

Thật lạ, không phải đại điều vì quá lưu luyến Vương Thế Kỳ hay nó ngấm ngầm hiểu được ẩn ý của Lục Kính Thương mà nó vừa nghe Lục Kính Thương nói xong liền đưa chân tiến đến với chàng.

Chợt nghĩ đến a di và Văn Phi Yến tỷ tỷ, Vương Thế Kỳ bèn hỏi, "Điều huynh, sao điều huynh lại dời a di và Phi Yến tỷ tỷ?"

Nhìn đại điều lúc lắc cái đầu vài lượt tỏ vẻ bức bối, Vương Thế Kỳ Chợt nhớ là chàng vừa hỏi đại điều một câu hỏi không thể nào trả lời được Chàng lại hỏi cách khác, "Họ có bình an không, điều huynh?"

Đại điều lắc đầu làm Vương Thế Kỳ phải lạnh mình.

"Có phải vì họ không bình an nên họ sai điều huynh đi tìm ta?"

Đại điều gật đầu làm cho Vương Thế Kỳ càng kinh tâm hơn, "Gấp lắm không điều huynh?"

Đại điều lại gật đầu.

Vương Thế Kỳ hoàn toàn biến sắc, "Ta biết làm sao bây giờ? Ta làm sao dám cứ thế này mà để tìm họ? Chết thật, ta cứ huyền thuyên mà quên cả chuyện phải trị liệu thương thế. Bây giờ thì e đã muộn mất?"

Nghe chàng vì bản loạn phải lằm bằm như thế, Lục Kính Thương bỗng nói xen vào, "Không muộn đâu, Thế Kỳ.?"

Quay hẳn người lại chàng hỏi, "Tiền bối có cao kiến gì?"

Lục Kính Thương đáp, "Có phải người do vì nội thương của người chưa khỏi? Không hề gì, bản nhân chỉ cần sau hai canh giờ là có thể giúp người khôi phục lại trọn vẹn công lực.?"

Mừng rỡ, chàng vội kêu lên, "Được thế sao tiền bối? Vậy thì vẫn bối xin cảm tạ tiền bối trước. Tiền bối hãy nhận của vẫn bối một lễ.?"

Nhưng Lục Kính Thương đã lên tiếng ngăn lại, "Không cần phải hành lễ và đáp tạ. Vì bản nhân còn có một việc muộn nhờ người.?"

"Là việc gì xin tiền bối cứ nói. Dầu khó khăn đến đâu vẫn bối quyết không từ nan.?"

Lục Kính Thương bảo, "Nghe đây, đầu tiên là khẩu quyết của một loại kinh công hãn thế mà bản nhân đã từng ngạo thị giang hồ, Đạp tuyết vô ngân.?"

Phải mất hơn một canh giờ Vương Thế Kỳ mời thông thuộc toàn bộ những khẩu quyết do Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương truyền thụ.

Trước khi bắt tay việc trị liệu thương thế cho Vương Thế Kỳ, Lục Kính Thương còn nói, "Võ học của các phái tựu trung đều là Vạn Lưu Quy Tông, chung một cội nguồn. Bản nhân hy vọng qua phần sở học của bản nhân, người sẽ thấu triệt được bốn chiêu chưởng còn lại của đệ nhân VÔ Danh Tăng. CÓ như thế người mới đã bại được Bất sát phi nhân Tiền Vọng Thôi hầu báo thù cho bản nhân. Bây giờ người hãy dẹp bỏ mọi tạp niệm, chờ bản nhân trị liệu thương thế cho.

Chú ý, này.?"

Bằng biện pháp khai đỉnh thượng thừa, Lục Kính Thương đặt mõm tay cụt lên Bách Hội huyết của Vương Thế Kỳ và đưa dần dần chân nguyên nội thể vào người chàng.

Trước khi nhìn vào vô thức, dẹp bỏ mọi tạp niệm, Vương Thế Kỳ còn nghĩ được một việc, "Cách thức này gọi là trị thương được sao?"

Quả là bất ngờ." Mà là một điều thật bất ngờ cho bản thân Vương Thế Kỳ.

Khi chàng hồi tỉnh, không những nội thương đã được chữa khỏi mà nội lực chân nguyên trong người chàng còn sung mãn hơn trước gấp bội.

Vương Thế Kỳ chỉ hiểu được nguyên nhân khi chàng quay người lại và bắt gặp Lục Kính Thương trong một tư thế hết sức thảm hại.

Lục Kính Thương vẫn còn thoi thóp thở sau khi đã trút hết chân nguyên nội thể sang người chàng.

Hiểu ra, chàng vội vàng kêu lên, "Tại sao tiền bối phải làm việc này? Không, vẫn bối quyết không tiếp nhận ân tình này của tiền bối.?"

Vừa kêu, chàng vừa tìm cách đưa chân nguyên trả lại cho Lục Kính Thương.

Nhưng tiếng nói thều thào của Lục Kính Thương chột vẳng lên khiến chàng phải lo lắng dừng lại công việc nguy hiểm ấy. Lục Kính Thương nói, "Đừng, tiểu tử. Bản nhân bây giờ như ngọn đèn dầu sắp tắt, ngươi mà đưa chân khí sang càng khiến bản nhân mau chết hơn.?"

Uất hận, không hiểu là hận ai, Vương Thế Kỳ lại kêu, "Vãn bối biết phải làm sao bây giờ? Tại sao tiền bối lại tự tìm đến cái chết?"

"Người... người chỉ cần báo thù cho bản nhân và giúp bản nhân tìm lại được một người là được rồi.?"

"Được, vãn bối nhất định sẽ báo thù cho tiền bối. Còn người kia, người mà tiền bối muốn tìm là ai?"

"Là con của bản nhân. Đưa con gái của bản nhân.?"

"Lệnh ái tên là gì? Hiện đang ở đâu?"

"Là Lục Phi Yên, nó bị thất tung cùng một lúc với điều nhi.?"

"Lục Phi Yên? Lệnh ái có điểm gì đặc biệt để nhận diện không?"

"có, là một vết chàm màu đỏ ở gần huyệt nhũ hoa.?"

"Nhũ hoa huyệt? Tiền bối, vãn bối đâu có thể tìm được lệnh ái chỉ dựa vào một đặc điểm ở phần kín của nữ nhân?"

"Bản nhân biết, biết đó là một điều khó cho ngươi. Hay còn một điều nữa... nhưng cũng e không giúp được gì cho... cho ngươi... ?"

"Là điều gì, tiền bối?"

"Khi còn bé, Phi Yên rất thân với điều nhi. NÓ hay gọi điều nhi là..."

Đến lúc khẩn yếu nhất thì Lục Kính Thương lại là người đi và không sao nói cho hết lời.

Vương Thế Kỳ luống cuống gọi mãi, "Tiền bối, tiền bối hãy nói đi!

Lệnh ái hay gọi điều huynh là gì? Tiền bối, tiền bối hãy cố lên. CỐ nói cho văn bối nghe đi nào?"

"Là gì, tiền bối?"

"Xí xí điều ?"

"Xí điều? Tiền bối, có phải là xí điều không? Vậy thì văn bối đã gặp lệnh ái rồi. Tiền bối có nghe văn bối nói không? Văn bối đã gặp... ?"

Nhưng Lục Kính Thương đã hồn lìa khỏi xác. Vương Thế Kỳ dù có kêu đến khản cổ cũng chỉ vô ích. Lục Kính Thương phải nhắm mắt lìa đời trước khi được gặp lại Vân Phi Yến chính là giọt máu của lão.

Lục Kính Thương nói không sai. Chính Thất Diệp Cốc là chôn dung thân cuối cùng của lão. Để không phụ lòng của Lục Kính Thương, Vương Thế Kỳ đành phải chôn cất lão tại chôn bông lai tiên cảnh này.

Sau cùng, chàng mới cùng đại điều dời đi. Nhưng trong thâm tâm, chàng vẫn hứa hẹn có một ngày quay lại Thất Diệp cốc. Đương nhiên là phải có Vân Phi Yến và gọi cho chính danh hơn là Lục Phi Yến.